

vedtagne Forsvarslove, som kunne udelades, uden at Hovedtrækkene af den i 1909 vedtagne Ordning forstyrres, og jeg tør maaske tro, at der paa det nuværende Tidspunkt vil være Ørenlyd for en Forhandling om disse Ting. Nu, to Aar efter, at Militærforhandlingen foregik, kan det vel siges, at den mest højstemte Gildestemning nogenlunde maa være forbi. Nu er Tiden inde til, at Gildet skal betales, og vi vide alle sammen, at vi have nogle Betalingsvanskeligheder. Nu skal der spares paa alle andre Omraader, og saa maa vi vel have Lov til at have et lille Haab om, at man maa kunne indse Nødvendigheden af, at der træffes Beparelser ogsaa paa det militære Omraade.

Man maa ikke møde disse Lovforslag med det Ord: Agitation, thi det er i hvert Tilfælde ikke fra Forslagsstillernes Side Meningen at drive Agitation med dem. Ikke saaledes at forstaa, at vi ikke skulde mene, at al Agitation er tilladelig, at Agitation kan være i allerhøjeste Grad hensigtsmæssig, at alle Partier have Lov til at benytte sig af Agitation. Men disse Lovforslag ere ikke fremlagte alene af Hensyn til, at man, ved at Forhandlingen her inde fra Rigsdagen bredes ud over Landet, skulde vinde Tilhængere til denne Agitation. Det er ikke noget partiagitorisk, der her foregaar. Hvis vi havde villet stille vore Lovforslag i rent partiagitorisk Hensigt, vare Lovforslagene selvfølgelig fremkomne i en helt anden Form, i en noget, lad mig sige, videre Form end de Lovforslag, som her foreligge. Men vi mene tværtimod, at de Lovforslag, her ere forelagte, ingenlunde behøve at være partiagitoriske for det radikale Venstre. Vi mene tværtimod, at disse Lovforslag ogsaa maa kunne samle Stemmer fra andre Sider, vi mene det, fordi man efter vor Opfattelse vil kunne stemme for disse Lovforslags Gennemførelse i Rigsdagen uden dermed paa nogen som helst Maade at slutte sig til vor Opfattelse af Danmarks militærpolitiske Stilling i Almindelighed eller til vor Opfattelse af Landets Neutralitetspligter. Saa lidt er der af Agitation i disse Lovforslag, og skulde endelig en og anden være bange for, at vi vilde bruge dem i agitorisk Hensigt, er der jo ikke det

ringeste i Vejen for, at man fuldstændig kan tage hele det agitoriske Skær bort, som man synes at finde hos dem, ved at alle Partier stemme for dem. Saa er der jo ikke noget specielt agitorisk for det radikale Venstre deri.

Jeg tillader mig at vente nogen Støtte til disse Lovforslag. At vi Forslagsstillere faa Støtte fra vort eget Parti, er selvfølgelig, det have vi Lov til at forudsætte, det vide vi af Forhandlingen i vort Parti om disse Ting. Jeg tillader mig ogsaa at vente Støtte fra socialdemokratisk Side, idet jeg gaar ud fra, at Socialdemokratiet vil være villigt til at støtte ethvert fornuftigt Forslag, der gaar ud paa en Indskrænkning af de store Militærbyrder, enten det nu er en Byrde for Statskassen eller for Befolkningen. Men jeg mener ogsaa at have Lov til at vente nogen Støtte til disse Lovforslags Gennemførelse fra Regeringspartiets Side, selv fra dem, der stemte for de i 1909 vedtagne Militærlove, thi det kan ikke nægtes, at den Situation, der foreligger, i Øjeblikket er en helt anden end den, der forelaa i 1909. Jeg har vel Lov til at forudsætte, det gør jeg i alt Fald helst, at de, der stemte for Militærlovene i 1909 fra det nuværende Regeringspartis Side, have gjort det ud fra den Forudsætning, at vi havde tilstrækkelig Penge i Statskassen til at bestride de med Lovenes Gennemførelse nødvendige Udgifter. Men den Forudsætning foreligger jo ikke i 1911. Siden den Tid er der dels blevet gennemført og dels forelagt Lovforslag om nye Skatter til et Beløb af omkring ved en Snes Millioner Kroner. Det mener jeg maa i ganske væsentlig Grad have forrykket Situationen for mange af de ærede Medlemmer af Regeringspartiet, der i 1909 stemte for Militærlovene. Til Trods for det Modsætningsforhold, der ellers er til Stede mellem mit Parti og Regeringspartiet, har jeg dog den Tro om en hel Del af vore Modstandere i dette Parti, at de ville tage noget Hensyn til Landets finansielle Stilling, naar der er Tale om saa store Udgifter som dem, der ere en Følge af de i 1909 gennemførte Militærlove. Jeg maa have Lov til at tro om dem, at for dem ere de Ord, der staa i Loven om Forsvarskommissionens Nedsættelse „under tilbørligt Hensyn til Sta-